

Trobada de Benet XVI amb les famílies

Oferim el discurs de cloenda de la V Jornada Mundial de la Família 2006. La trobada d'oració va tenir lloc a la Ciutat de les Arts i de les Ciències de València.

10/07/2006

Estimats germans i germanes:

Sento un gran goig en participar en aquesta trobada d'oració, en la qual es vol celebrar amb gran alegria el do diví de la família. Em sento molt

proper amb l'oració a tots els qui han viscut recentment el dol en aquesta ciutat, i amb l'esperança en el Crist ressuscitat, que dóna alè i llum encara en els moments de més gran desgràcia humana.

Units per la mateixa fe en el Crist, ens hem congregat aquí, des de tantes parts del món, com una comunitat que agreix i dóna testimoniatge amb goig que l'ésser humà va ser creat a imatge i semblança de Déu per a estimar i que només es realitza plenament a si mateix quan fa lliurament sincer de si als altres. La família és l'àmbit privilegiat on cada persona aprèn a donar i rebre amor. Per això l'Església manifesta constantment la seva sol·licitud pastoral per aquest espai fonamental per a la persona humana. Així ho ensenya en el seu Magisteri: "Déu, que és amor i va crear l'home per amor, l'ha cridat a estimar. Creant l'home i la dona, els

ha cridat en el Matrimoni a una íntima comunió de vida i amor entre ells, «de manera que ja no són dos, sinó una sola carn» (Mt 19, 6)" (*Catecisme de l'Església Catòlica. Compendi*, 337).

Aquesta és la veritat que l'Església proclama sense parar al món. El meu benvolgut predecessor Joan Pau II, deia que "L'home s'ha convertit en 'imatge i semblança' de Déu, no només a través de la pròpia humanitat, sinó també a través de la comunió de les persones que el baró i la dona formen des del principi. Es converteixen en imatge de Déu no tant en el moment de la solitud, quant en el moment de la comunió" (*Catequesi*, 14-XI-1979). Per això he confirmat la convocatòria d'aquesta V Trobada Mundial de les Famílies a València, rica en les seves tradicions i orgullosa de la fe cristiana que es viu i conrea en tantes famílies.

La família és una institució intermèdia entre l'individu i la societat, i res no la pot suplir totalment. Ella mateixa es dóna suport sobretot en una profunda relació interpersonal entre l'espòs i l'esposa, sostinguda per l'afecte i comprensió mútua. Per a això rep l'abundant ajuda de Déu en el sagrament del matrimoni, que comporta una veritable vocació a la santedat. Tant de bo que els fills contemplin més els moments d'harmonia i afecte dels pares, que no els de discòrdia o distanciament, doncs l'amor entre el pare i la mare ofereix als fills una gran seguretat i els ensenya la bellesa de l'amor fidel i durador.

La família és un bé necessari per als pobles, un fonament indispensable per a la societat i un gran tresor dels esposos durant tota la seva vida. És un bé insubstituïble per als fills, que han de ser fruit de l'amor, de la

donació total i generosa dels pares. Proclamar la veritat integral de la família, fundada en el matrimoni com a *Església domèstica i santuari de la vida*, és una gran responsabilitat de tots.

El pare i la mare s'han dit un "sí" total davant de Déu, la qual cosa constitueix la base del sagrament que els uneix; així mateix, perquè la relació interna de la família sigui completa, és necessari que diguin també un "sí" d'acceptació als fills, als quals han engendrat o adoptat i que tenen la seva pròpia personalitat i caràcter. Així, aquests aniran creixent en un clima d'acceptació i amor, i és de desitjar que en arribar a una maduresa suficient vulguin donar al seu torn un "sí" a qui els han donat la vida.

Els desafiaments de la societat actual, marcada per la dispersió que es genera sobretot en l'àmbit urbà, fan

necessari garantir que les famílies no estiguin soles. Un petit nucli familiar pot trobar obstacles difícils de superar si es troba aïllat de la resta dels seus parents i amistats. Per això, la comunitat eclesial té la responsabilitat d'oferir acompanyament, estímul i aliment espiritual que enforteixi la cohesió familiar, sobretot en les proves o moments crítics. En aquest sentit, és molt important la labor de les parròquies, així com de les diverses associacions eclesials, cridades a col·laborar com a xarxes de suport i mà propera de l'Església per al creixement de la família en la fe.

El Crist ha revelat quina és sempre la font suprema de la vida per a tots i, per tant, també per a la família:

"Aquest és el meu manament: que us estimeu uns a uns altres com jo us he estimat. Ningú té major amor que qui dóna la vida pels seus amics" (*Jn* 15,12-13). L'amor de Déu mateix s'ha

vessat sobre nosaltres en el baptisme. Per aquest motiu les famílies sónn cridades a viure aquesta qualitat d'amor, ja què el Senyor és qui es fa garant que això sigui possible per a nosaltres a través de l'amor humà, sensible, afectuós i misericordiós com el del Crist.

Juntament amb la transmissió de la fe i de l'amor del Senyor, una de les tasques més grans de la família és la de formar persones lliures i responsables. Per això els pares han d'anar *retornant* als seus fills la llibertat, de la qual durant algun temps són tutors. Si aquests veuen que els seus pares -i en general els adults que els envolten- viuen la vida amb alegria i entusiasme, fins i tot malgrat les dificultats, creixerà en ells més fàcilment aquest goig profund de viure que els ajudarà a superar amb encert els possibles obstacles i contrarietats que comporta la vida humana. A més,

quan la família no es tanca en si mateixa, els fills van aprenent que tota persona és digna de ser estimada, i que hi ha una fraternitat fonamental universal entre tots els éssers humans.

Aquesta V Trobada Mundial ens convida a reflexionar sobre un tema de particular importància i que comporta una gran responsabilitat per a nosaltres: "*La transmissió de la fe en la família*". Ho expressa molt bé el *Catecisme de l'Església catòlica*: "Com una mare que ensenya als fills a parlar i amb això a comprendre i comunicar, l'Església, la nostra Mare, ens ensenya el llenguatge de la fe per a introduir-nos en la intel·ligència i la vida de fe" (n. 171).

Com se simbolitza en la litúrgia del baptisme, amb el lliurament del ciri encès, els pares són associats al misteri de la nova vida de fills de

Déu, que es rep amb les aigües baptismals.

Transmetre la fe als fills, amb l'ajuda d'altres persones i institucions com la parròquia, l'escola o les associacions catòliques, és una responsabilitat que els pares no poden oblidar, descurar o delegar totalment. "La família cristiana és anomenada *Església domèstica*, perquè manifesta i realitza la naturalesa comunitària i familiar de l'Església com a família de Déu. Cada membre, segons el seu propi paper, exerceix el sacerdoci baptismal, contribuint a fer de la família una comunitat de gràcia i d'oració, escola de virtuts humanes i cristianes i lloc del primer anunci de la fe als fills" (*Catecisme de l'Església catòlica*. Compendi, 350). I a més: "Els pares, partícps de la paternitat divina, són els primers responsables de l'educació dels seus fills i els primers anunciadors de la fe. Tenen el deure estimar i de respectar els

seus fills com a *persones* i com a *fills de Déu*... Especialment, tenen la missió d'educar-los en la fe cristiana" (*ibíd.*, 460).

El llenguatge de la fe s'aprèn en les llars on aquesta fe creix i s'enforteix a través de l'oració i de la pràctica cristiana. En la lectura del *Deuteronomi* hem escoltat l'oració repetida constantment pel poble escollit, la *Shema Israel*, i que Jesús escoltaria i repetiria en la llar de Natzaret. Ell mateix la recordaria durant la vida pública, com ens refereix l'evangelí de Marc (*Mc* 12,29). Aquesta és la fe de l'Església que ve de l'amor de Déu, per mitjà de les vostres famílies. Viure la integritat d'aquesta fe, en la seva meravellosa novetat, és un gran regal. Però en els moments que sembla que s'oculta el rostre de Déu, creure és difícil i costa un gran esforç.

Aquesta trobada dóna nou alè per a seguir anunciant l'Evangeli de la família, reafirmar la seva vigència i identitat basada en el matrimoni obert al do generós de la vida, i on s'acompanya els fills en el seu creixement corporal i espiritual.

D'aquesta manera es contraresta un hedonisme molt difós, que banalitza les relacions humanes i les buida del seu genuí valor i bellesa. Promoure els valors del matrimoni no impedeix de gustar plenament la felicitat que l'home i la dona troben en el seu amor mutu. La fe i l'ètica cristiana, doncs, no pretenen ofegar l'amor, sinó fer-lo més sa, fort i realment lliure. Per a això, l'amor humà necessita ser purificat i madurar per a ser plenament humà i principi d'una alegria veritable i duradora (cf. *Discurs a Sant Joan del Laterà*, 5 juny 2006).

Convido, doncs, wls governants i legisladors a reflexionar sobre el bé

evident que les llars en pau i en harmonia assegurin a l'home, a la família, centre neuràlgic de la societat, com recorda la Santa Seu en *la Carta dels Drets de la Família*.

L'objecte de les lleis és el bé integral de l'home, la resposta a les seves necessitats i aspiracions. Això és una ajuda notable a la societat, de la qual no es pot privar i per als pobles és una salvaguarda i una purificació. A més, la família és una escola d'humanització de l'home, perquè creixi fins a fer-se veritablement home. En aquest sentit, l'experiència de ser estimats pels pares duu els fills a tenir consciència de la seva dignitat de fills.

La criatura concebuda ha de ser educada en la fe, estimada i protegida. Els fills, amb el fonamental dret a néixer i ser educats en la fe, tenen dret a una llar que tingui com a model la de

Natzaret i siguin preservats de tota classe d'insídies i amenaces.

Desitjo referir-me ara als avis, tan importants a les famílies. Ells poden ser -i són tantes vegades- els garants de l'afecte i la tendresa que tot ser humà necessita donar i rebre. Ells donen als petits la perspectiva del temps, són memòria i riquesa de les famílies. Tant de bo que, per cap concepte, siguin exclosos del cercle familiar. Són un tresor que no podem arrabassar a les noves generacions, sobretot quan donen testimoniatge de fe davant la proximitat de la mort.

Vull ara recitar una part de l'oració que heu resat demanant pel bon fruit d'aquesta Trobada Mundial de les Famílies:

Oh, Déu, que en la Sagrada Família

ens vas deixar un model perfecte de vida familiar

viscuda en la fe i l'obediència a la
teva voluntat.

Ajuda'ns a ser exemple de fe i amor
als teus manaments.

Socorre'ns en la nostra missió de
transmetre la fe als nostres fills.

Obre el seu cor perquè creixi en ells
la llavor de la fe que van rebre en el
baptisme.

Enforteix la fe dels nostres joves,
perquè creixin en el coneixement de
Jesús.

Augmenta l'amor i la fidelitat en tots
els matrimonis,

especialment aquells que passen per
moments de sofriment o dificultat.

(. . .)

Units a Josep i Maria,

T'ho demanem per Jesucrist el teu
Fill, nostre Senyor. Amén.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/trobada-
de-benet-xvi-amb-les-families/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/trobada-de-benet-xvi-amb-les-families/)
(12/08/2025)